

ת"פ 22908/01/14 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר סבא נגד מאהר עזבה

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 22908-01-14 מדינת ישראל נ' עזבה(עציר)

בפני בעניין: כב' השופט אביב שרון
מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר סבא
ע"י ב"כ עו"ד דנית שושן
נגד
מאהר עזבה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד ליעד ידין

גזר-דין

1. הנאשם הודה, במסגרת הסדר דיוני, בכתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירות של קבלת רכב גנוב (בניגוד לסעיף 413. לחוק העונשין, תשל"ז-1977); נהיגת רכב ללא רשיון נהיגה (בלתי מורשה) (בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961); ונהיגה ללא רשיון רכב (בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה).

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 8.1.14, לאחר השעה 23:30, נגנב רכב מסוג סקודה מרחוב השפלה 13 בכפר סבא. בכדי לבצע את הגניבה, שבר האדם שגנב את הרכב את חלון הרכב, וכן פירק את לוח השעונים ואת מתג ההתנעה בו. בהמשך, הועבר הרכב לידי הנאשם, בידועו כי הרכב גנוב, והוא נהג בו במטרה להעבירו אל מעבר למחסום ולתוך שטחי הרשות הפלסטינית.

הנאשם נהג ברכב כשהוא בלתי מורשה לנהיגה וללא רשיון רכב.

הנאשם נעצר על ידי המשטרה בסמוך למחסום קלקיליה.

3. ב"כ המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים - הפעלת עונש המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגדו, במצטבר, פסילת רשיון נהיגה, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס כספי.

ב"כ המאשימה הדגישה חומרתן של העבירות בהן הורשע הנאשם; העובדה כי העונש הקבוע בצד עבירת קבלת רכב גנוב עומד על 7 שנות מאסר; עברו הפלילי של הנאשם הכולל 8 הרשעות קודמות, בין היתר, בגין עבירות רכוש; קיומו של מאסר על תנאי; היותה של העבירה העיקרית בה הורשע הנאשם

- קבלת רכב גנוב - בגדר "מכת מדינה"; היותו של הנאשם חוליה דומיננטית בתעשיית גניבות כלי הרכב והעברתם לשטחי הרשות הפלסטינית; והיותן של העבירות קלות לביצוע וקשות ללכידה.

בהפנותה לפסיקה, טענה ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 18 ל-30 חודשי מאסר, ועתרה למקם הנאשם ברף העליון של המתחם.

4. הסנגור ביקש להקל בעונשו של הנאשם. בהפנותו לפסיקה, הציע לקבוע מתחם עונש ראוי של בין "מספר מצומצם של חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות עד 10 חודשים". הסנגור עתר להפעיל את עונש המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם ולגזור עליו, בנוסף, מספר מצומצם של חודשים שירוצו בחופף.

לדברי הסנגור, עיון בגליון ההרשעות הקודמות של הנאשם מגלה כי הוא אינו כולל עבירות התפרצות לדירה או גניבת כלי רכב, אלא מדובר בעבירות רכוש ברף הנמוך. עוד הוסיף, כי הנאשם נתבקש על ידי אחר להעביר את הרכב לשטחי הרשות הפלסטינית, כשהיה בדרכו לשם, והוא שגה בהפעלת שיקול הדעת. לדבריו, הנאשם לא קשר קשר עם אחרים לבצע את העבירה ומיד כשנעצר על ידי השוטרים, שיתף פעולה באופן מלא. הסנגור הדגיש תיקון כתב האישום לקולא, הודאת הנאשם ונטילת האחריות, כמו גם החסכון בזמן שיפוטי יקר.

5. הנאשם בדברו האחרון מסר כי הוא מצטער על ביצוע העבירות וביקש כי תינתן לו הזדמנות להמשיך בחייו.

דין והכרעה

6. הנאשם הורשע בעבירות חמורות שעומדים בבסיסן ערכים מוגנים חשובים.

היות ואני רואה במעשיו של הנאשם "כמה עבירות המהוות אירוע אחד" (סעיף 49ג.א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977), אתייחס להלן לערכים המוגנים בעבירות שביצע הנאשם, למדיניות הענישה, ואקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע בכללותו.

7. הערך המוגן בעבירה של **קבלת רכב גנוב** הוא שמירה על קניינם של אזרחי המדינה; מניעת פגיעה ברכושו של אדם; מניעת נזקים שהינם תוצרי לואי של ביצוע העבירה, כגון, עליית מחירי פוליסות הביטוח והפרמיות שהציבור נדרש לשלם; מניעת עגמת הנפש מקורבנות העבירה, שהינה קלה מאוד לביצוע וקשה מאוד לחשיפת העבריינים.

הערך המוגן בעבירה של **נהיגת רכב ללא רשיון נהיגה (בלתי מורשה)** הינו בטחונם ובטיחותם של המשתמשים בדרך.

תופעת גניבת כלי רכב ישראליים והעברתם לשטחי הרשות הפלסטינית הפכה זה מכבר ל"מכת מדינה". כאמור,

העבירות של גניבת כלי רכב, כמו גם קבלת כלי רכב גנובים, והעברתם לשטחי הרשות, הן עבירות קלות לביצוע ואילו מלאכת חשיפת מבצעייהן קשה.

8. הנאשם שבפני, איפוא, היווה חוליה בשרשרת העבריינית של גניבת הרכב והעברתו לשטחי הרשות - הוא קיבל את הרכב לידי זמן קצר לאחר שנגנב; חלון דלת הנהג היתה שבורה; לוח השעונים ומתג ההתנעה ברכב היו שבורים; הנאשם ניסה להעביר הרכב לשטחי הרשות, ואולם נעצר בסמוך למחסום, הודות לעירונתם של השוטרים (ולא כי התחרט על מעשיו או כי הסגיר עצמו לידיהם). בנוסף, סיכן הנאשם את בטחונם ובטיחותם של המשתמשים בדרך, בהיותו בלתי מורשה לנהיגה.

הסנגור טען כי הנאשם "נפל קורבן תמים לניצול ציני של אחר... והשתמשו בו והשליכו אותו כצאן לטבח" (עמ' 13, ש' 13). טיעון זה לא אוכל לקבל - ראשית, הנאשם בחר שלא לנהל משפט הוכחות ועל כן, המסגרת הדיונית הינה האמור בכתב האישום המתוקן, אשר אינו תומך בטיעון הסנגור; שנית, לא הובאו כל ראיות מצד ההגנה לענין זה; שלישית, ההגנה עצמה טענה כי הנאשם "הבין מה מבקשים ממנו ושגה בהפעלת שיקול הדעת והסכים לבקשה להעביר את הרכב" (עמ' 13, ש' 2), ללמדך, כי הנאשם הפעיל שיקול דעת ובחר לבצע את העבירה, במודע.

9. העונש הקבוע בצד העבירה של קבלת רכב גנוב זהה לעונש הקבוע בצידה של עבירת גניבת הרכב ועומד על 7 שנות מאסר. על כן, יש הרואים את עבירת הגניבה ואת עבירת קבלת הרכוש הגנוב באותה דרגת חומרה. כך כב' הש' לביא בת.פ. (ק"ג) 56279-02-13, **מדינת ישראל נ' אל חריזי** -

"סבורתני כי אכן הענישה הראויה של מי שמקבל רכב גנוב, אמורה להיות זהה לעונשו של מי שגונב הרכב, כפי שנקבע לגבי מקבל רכוש שהושג בהתפרצות אל מול הפורץ, ולא בכדי המחוקק קבע כי מדובר בעבירה מסוג פשע. ללא מקבל הרכוש, לא תתקיים התופעה של הגניבה, שכן הגונב רכוש נזקק לשוק של רוכשים ולכשמדובר ברכב שנגנב ומועבר לשטחי הרשות, יש צורך במי שינהג בו".

וכך כב' הש' פרייז בת.פ. (כ"ס) 12942-12-12, **מדינת ישראל נ' שגדרי** -

"לענין זה, איני רואה כל הבדל לענין הענישה בין מי אשר פועל לבצע את הפריצה והגניבה לבין מי אשר בסופו של דבר מקבל לידי את הרכוש הגנוב... השיקול המרכזי לענין הענישה בהשוואה בין מבצע ההתפרצות והגניבה לבין מקבל הרכוש הגנוב, הינו שהאחד מקיים את השני. הגניבה וההתפרצות לא היו מתבצעות לולא הגנב היה יודע שיש מי שיקבל לידי את הרכוש הגנוב וכמובן באופן לוגי קבלת הרכוש הגנוב לא היתה מתבצעת אם לא היה נגנב".

10. להלן מספר פסקי דין אשר נקבעו בהם מתחמי ענישה, בין היתר, לגבי סוג העבירות בהן עסקינן:

א. בעפ"ג (מחוזי י-ם) 3614-01-13, **אבו אלואליה ואח' נ' מדינת ישראל**, הועמד מתחם העונש ההולם בגין עבירה בודדת של גניבת רכב בין 10 ל-30 חודשי מאסר - על הנאשם

היוזם, בעל העבר הפלילי, על אף שהודה, נגזרו 24 חודשי מאסר; על הנאשם שחלקו היה מצומצם יותר, ללא עבר פלילי, נגזרו 12 חודשי מאסר.

ב. בת"פ (מחוזי ת"א) 5078-04-13, **מדינת ישראל נ' לואי שטארה ואח'**, נקבע מתחם עונש הולם בין 15 ל-30 חודשי מאסר בגין גניבת רכב. על נאשם שניהל הוכחות, בעל עבר פלילי, נגזרו 24 חודשי מאסר, בגין גניבת רכב בודד.

ג. בת"פ (מחוזי מרכז) 55080-09-12, **מדינת ישראל נ' עבד אלכרים**, נקבע מתחם עונש הולם בין 25 ל-35 חודשי מאסר בגין עבירות של קשירת קשר לפשע, שהייה בלתי חוקית בישראל, גניבת רכב, החזקת כלי פריצה, נהיגה ללא רשיון וללא פוליסת ביטוח. על הנאשם שהורשע על פי הודאתו, נגזרו 25 חודשי מאסר והופעל מאסר על תנאי בן 3 חודשים, במצטבר. בית המשפט העליון הקל בעונשו של המערער והעמידו על 22 חודשי מאסר (ע"פ 4409/13, **עבד אלכרים נ' מדינת ישראל**).

ד. בעפ"ג (מחוזי מרכז) 34513-05-12, **טקאטקה נ' מדינת ישראל**, נדון עניינו של מערער אשר הורשע בעבירות של שהייה בלתי חוקית, גניבת רכב, נהיגה ללא רשיון וללא פוליסה והפרעת שוטר במילוי תפקידו. בית משפט קמא הטיל על המערער 24 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של המערער והעמידו על 18 חודשי מאסר.

ה. בעפ"ת (מחוזי מרכז) 18158-03-13, **חן נ' מדינת ישראל**, נקבע כי "**הגיעה העת להעלות רף הענישה ובין היתר לקבוע כי הענישה ההולמת לנוהג בהיותו בלתי מורשה הוא מאסר בפועל מהעבירה הראשונה כעונש חובה**".

ו. בעפ"ת (מחוזי מרכז) 25225-03-13, **גיטנס נ' מדינת ישראל**, נקבע כי "**העונש ההולם לעבירת נהיגה על ידי בלתי מורשה, כבר בפעם הראשונה הוא מאסר בפועל, לא בעבודות שרות, אלא בפועל ממש. התקופה תיגזר מהנסיבות, האם יש עבירות נוספות, מה התוצאות ומה ההשלכות של אותן עבירות**".

11. עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנתה ההגנה ואין הם דומים בנסיבותיהם למקרה שבפני - חלקם משנים עברו (ת.פ. (חי') 141/03); חלקם מתייחסים לעבירות שבוצעו שנים רבות טרם גזירת הדין (ת.פ. (חי') 2080-06); חלקם דנים בנאשמים צעירים, נעדרי עבר פלילי מאותו הסוג (ת.פ. (נת') 12566-12-09) או בכאלה בעלי אופק שיקומי (ת.פ. (כ"ס) 23564-10-12).

12. לאור האמור לעיל, אני קובע את מתחם העונש ההולם בגין האירוע נשוא כתב האישום המתוקן בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

13. לענין נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, יש להזכיר את אלה:

א. **עבר פלילי** - הנאשם יליד 1974, רווק, ולחובתו 8 הרשעות קודמות שעניינן עבירות סמים, הפרת הוראה חוקית, עבירות רכוש (לרבות גניבה, נסיון גניבה והחזקת רכוש חשוד כגנוב), עבירות מרמה. הנאשם ריצה תקופות מאסר קצרות.

ב. **קיומו של מאסר על תנאי** - כנגד הנאשם תלוי ועומד מאסר על תנאי בן 6 חודשים אשר נגזר עליו בבית משפט השלום בנתניה ביום 14.1.13 ואת העבירות נשוא כתב האישום המתוקן ביצע הנאשם שנה לאחר מכן, ולאחר שריצה 7 חודשי מאסר בפועל.

אכן, כדברי הסנגור, זו הפעם הראשונה בה מסתבך הנאשם בביצוע עבירות הקשורות ברכב, ואולם, עברו הפלילי המכביד של הנאשם, כמו גם קיומו של מאסר על תנאי בעבירות רכוש, וביצוע העבירות על ידו בסמוך לאחר שחרורו ממאסר - כל אלה מהווים נסיבה לחומר.

ג. הנאשם שיתף פעולה בחקירה, הודה בביצוע העבירות ונטל אחריות. גירסתו אף נתקבלה על ידי המאשימה, אשר תיקנה את כתב האישום, באופן שלא ייחסה לו עוד את גניבת הרכב. כל אלה ייזקפו לזכותו.

14. בשים לב לשיקולים שהובאו לעיל, לא אקבע את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם.

15. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל החל מיום המעצר, 9.1.14.

ב. אני מפעיל את עונש המאסר על תנאי בן ה-6 חודשים, שנגזר על הנאשם במסגרת ת.פ. (שלום נתניה) 38577-11-11 ביום 14.1.13, חציו בחופף וחציו במצטבר לעונש המאסר שהוטל עליו בסעיף א' לעיל.

סה"כ יריצה הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו, 9.1.14.

ג. פסילה מלהחזיק ומלקבל רשיון נהיגה למשך 24 חודשים, החל מיום שחרורו.

ד. 6 חודשי מאסר, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא עבירת רכוש מסוג פשע.

ה. 3 חודשי מאסר, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא עבירת רכוש מסוג עוון ועבירות נהיגה ללא רשיון נהיגה ונהיגה בזמן פסילה.

ו. קנס כספי בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.5.15. לא ישולם תשלום במועד, יעמוד כל הסכום לפירעון מיידי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בלוד בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ז תמוז תשע"ד, 15 יולי 2014, במעמד הצדדים.